

Prelatovo pismo (ožujak 2010.)

"Veliku važnost dobiva trud oko svakodnevnog obraćenja Bogu u ponekoj konkretnoj točki našega života".

9.03.2010.

Predragi, neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

Ove godine Papa nam u svojoj korizmenoj poruci govori o velikoj temi pravednosti. Osvrćući se na klasičnu definiciju te kreposti – *dati svakome njegovo* – Benedikt XVI.

pojašnjava kako se ono što čovjeku treba, ne može zajamčiti zakonom. Da bi osoba uživala život u punini, nužno je nešto dublje, što joj može pripasti samo besplatno: mogli bismo reći da čovjek živi od one ljubavi koju jedino Bog može priopćiti, budući da ga je On stvorio na svoju sliku i priliku.[1]

Dati svakome njegovo – to je u ljudskim odnosima neizostavna pretpostavka za razvitak pravednoga društva koje je zaista humano; u tom se smislu svatko mora truditi da što je moguće bolje ispuni svoje dužnosti prema drugima, bilo individualno bilo u sklopu zajednice kojoj pripada: obitelji, poduzeću, građanskom društvu. Ali ne možemo se s tim zadovoljiti. Sveti je Josemaría savjetovao: ***vježbaj se u pravednosti i proširi je milosnim darom ljubavi.[2]***

Poštenje i ispravnost u ispunjavanju dužnosti prema drugima čine temelj dobro sređenog društvenog suživota, iako to nije dostatno. Gospodin se brinuo da izliječi bolesnike, da nahrani one koji su trpjeli glad i dr.; ali brinuo se i prije svega kako bi ublažio duhovnu glad: neznanje u božanskim stvarima, bolest grijeha... Jer, kako piše sveti Augustin, ako je „pravednost krepost koja daje svakom njegovo (...), nije nipošto čovjekova pravednost to što oduzima čovjeka pravom Bogu.“[3] Stoga je tvrdio naš Otac: ***Budite uvjereni da samo pravednošću nećete moći riješiti velike probleme čovječanstva. Ne čudite se ako se ljudi koji iskuse samo suhoparnu pravdu, osjećaju povrijeđeni, jer dostojanstvo čovjeka, koji je dijete Božje, zahtijeva mnogo više. Ljubav mora sve iznutra oživjeti, a izvana popratiti, onda ona sve ublažuje, sve pobožanstvenjuje: Bog je ljubav (1 Iv 4, 16). Ljubav***

***Božja mora uvijek biti naša
pokretačka sila, onda će biti lakše
ljubiti bližnjega, a svaka će
zemaljska ljubav biti čistija i
uzvišenija.***[4]

Te nam misli na početku Korizme pomažu također da ostvarimo poziv na obraćenje koji ovih tjedana pripreme Uskrsa upravlja liturgija. Kako bismo mogli djelotvorno surađivati na uvođenju pravednijeg reda u društvu, na prvom mjestu trebamo postaviti red unutar nas samih.

Gospodin je već primijetio, kada je ukorio farizeje u vezi s tim što je „čista“, a što „nečista“ hrana, da *Ništa što izvana ulazi u čovjeka ne može ga onečistiti, nego što iz čovjeka izlazi - to ga onečišćuje.*[5] U stvari, ljudsko srce, ranjeno istočnim grijehom i osobnim grijesima, izvor je velikih zala; a u ljudskom srcu koje je izliječeno i uzdignuto milošću

također se nalazi i izvor najvećeg dobra.

Istočni je grijeh bio uzrok razbijanja prvotnog zajedništva koje je čovjeka i Boga međusobno čvrsto povezivalo. Osobni grijesi još više produbljuju taj rascjep sve do potpunog razdvajanja. To otkrivamo u tolikim aspektima osobnog i zajedničkog života. Iako po prirodi otvoren prema drugima, čovjek primjećuje u sebi neku čudnu gravitacijsku silu, koja ga tjera da se u sebe zatvori, da se postavlja iznad drugih i afirmira se na štetu drugih: to je egoizam, posljedica istočnoga grijeha. Adam i Eva, zavedeni Sotoninom laži, ubravši tajanstveni plod usprkos Božjoj zapovijedi, zamijenili su logiku pouzdavanja u Ljubav logikom dvojbe i natjecanja; logiku primanja, povjerljiva iščekivanja Drugoga, logikom nemira u kojoj se grabi samo sebi i čini sve vlastitim silama (usp. Post 3, 1-6), kušajući, kao posljedicu, osjećaj

nemira i nesigurnosti. Kako se čovjek može osloboditi tog sebičnog nagnuća i otvoriti se ljubavi?[6]

To pitanje izražava najdublju težnju svakoga čovjeka, jer stvoren iz ljubavi i za ljubav svaki muškarac i žena – iako to kao da kriju – teže ispuniti srce čistom i velikom ljubavlju, što znači darivanje Bogu i drugima po Bogu, tako da ne ostaje prostora za neuredno sebeljublje. To je moguće samo uz pomoć božanske milosti koja liječi, jača i uzdiže našu dušu; milosti koja nam dolazi u obilju, prije svega preko sakramenata Pokore i Euharistije.

Gajimo stoga u ovoj Korizmi želju za duhovnom obnovom, pripremajući se bolje na Ispovijed, uvijek kada je potrebno, i svaki dan pripremajući se pažljivo na primanje Gospodina u Euharistiji. Osim toga, učinimo sve što je moguće kako bi i ljudi za koje se brinemo prošli taj put. Jesmo li

konkretizirali način ostvarenja korizmene prakse koju u ovim tjednima preporuča Crkva? Treba tražiti susret s Našim Gospodinom i s Presvetom Djevicom Marijom, velikodušnije živjeti duh pokore, označiti konkretne ciljeve u pomoći drugima, također i prije svega u apostolatu koji zacrtava put na kojem dobro spremljena duša prima vazmene plodove.

Na tom putu veliku važnost dobiva trud oko svakodnevnog obraćenja Bogu u ponekoj konkretnoj točki našega života. Te sukcesivne promjene – možda u malim stvarima, ali odlučno kao kad se radi o velikim – imaju značenje važnih trenutaka za naše posvećivanje. Gospodin žarko želi da u nama nastane ta promjena, ali Njemu je potrebna naša osobna suradnja. Sjetimo se onih riječi svetoga Augustina: „Bog, koji te stvorio bez tebe, neće te spasiti bez tebe.“[7]

Poticanjem Duha Svetoga imaju mala svakodnevna napredovanja snagu da širom otvore vrata našeg Ja kako bi ga božanska milost čistila i u njemu zapalila ljubav prema Bogu i bližnjima. Stoga, kao što je pisao sveti Josemaría, ***u ovoj korizmi moramo vidjeti nešto više, a ne samo bilo koje vrijeme koje u liturgijskoj godini po pravilu ponovno dolazi. Taj trenutak je nepovratan, on je božansko davanje pomoći koje treba prihvatiti. Isus stupa na našu stranu i očekuje od nas – ovdje i sada – da se uvelike izmijenimo.***[8]

Promislimo da riječ „pravednost“ u Svetom pismu ima vrlo duboko značenje, prije svega kada se govori o Bogu. U tom smislu prije svega označava božansku svetost koju nam Gospodin po vjeri u Isusa Krista želi pružiti besplatno, kao što u Poslanici Rimljanima poučava sveti Pavao: *Pravednost Božja po vjeri Isusa*

Krista, prema svima koji vjeruju. Ne, nema razlike! Svi su zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja; opravdani su besplatno, njegovom milošću po otkupljenju u Kristu Isusu. Njega je Bog izložio da krvlju svojom bude Pomirilište po vjeri. Htio je tako očitovati svoju pravednost.[9]

Jedino sjedinjeni s Kristom po vjeri i sakramentima možemo postići svetost koju je On postigao smrću na Križu zbog naših grijeha i uskrsnućem za naše opravdanje. Upravo ovdje se, zapravo, razotkriva Božja pravednost, koja se stubokom razlikuje od ljudske. Bog je platio za nas u svojem Sinu doista neizmjernu cijenu otkupljenja. Čovjek se može čak i buniti zbog te pravednosti križa, jer ona iznosi na vidjelo da čovjek nije neko samodostatno biće, već treba Drugoga da bi bio potpuno ono što jest. Obratiti se Kristu, vjerovati Evanđelju, znači u biti upravo ovo: izići iz opsjene

samodostatnosti te otkriti i prihvatiti vlastitu bijedu – siromaštvo drugih i Božje siromaštvo, potrebu za njegovim oproštenjem i njegovim prijateljstvom.[10]

Kako se dobro u tom kontekstu shvaća postojano propovijedanje našega Oca – najprije njegov primjer – da svakodnevno u vlastitom životu treba oživjeti ***ulogu izgubljenog sina!*** Na taj nauk moramo navratiti u svakom trenutku, ali posebno u sljedećim tjednima. ***U neku je ruku ljudski život stalno vraćanje u kuću našega Oca. Vraćanje kajanjem, obraćanjem srca koje u sebi nosi želju za promjenom, čvrstom odlukom da popravimo svoj život; ono se zato očituje i u djelima žrtve i predanja. Vratiti se u kuću svoga Oca, po sakramentu oproštenja, znači priznati svoje grijehe, obući se u Krista i tako postati njegova braća, pripadnici Božje obitelji. Bog nas očekuje, kao***

Otac u prispodobi, raširenih ruku, iako mi to ne zaslužujemo. Naša krivnja ne igra ulogu. Kao kod izgubljenog sina: ono što je važno, to je da mi otvorimo svoje srce, da čeznemo za Očevim domom i da se zadivimo i radujemo pred Božjim darom, po kojemu se zovemo djeca Božja i to zaista jesmo, iako s naše strane tako često ne odgovaramo milosti.[11]

Mnogo ćemo lakše i bez teškoće prijeći taj put ako ostanemo uz Blaženu Djevicu Mariju, našu Majku, i svetoga Josipa, njezina prečistog Zaručnika. Njima se utječimo velikim pouzdanjem u ovoj marijanskoj godini koju smo u Djelu započeli, uz hitnost obnavljanja našeg predanja u Djelu na blagdan svetoga Patrijarha. Još su me jednom ganule riječi svetoga Josemarije na koje moramo pomno pripaziti. Misleći na početak apostolskog posla Opusa Dei među ženama, rekao je svojim kćerima:

Mislio sam da u Opusu Dei nikad neće biti nikoga osim muškaraca. Ne zato što nisam htio žene (...), ali prije 14. veljače 1930. godine nisam poznavao vaše postojanje u Opusu Dei, iako je ipak u mojem srcu kucala želja da u svemu ispunim Volju Božju.^[12] Kćeri i sinovi moji, tražimo li u svakom času hranu za takvo djelovanje – želju da ispunimo Volju Božju? Shvaćamo li da jedino u takvoj živosti ima smisla ponašanje jedne žene kršćanke i jednog muškarca kršćanina.

Prošli sam mjesec kratko putovao u Valenciju, jer me pozvao tamošnji nadbiskup u povodu Svećeničke godine. Bio sam i u Palma de Mallorci, na Balearskim otocima, gdje raste i jača posao Prelature. Na ta sam dva mjesta jasno još jednom vidio potrebu za Bogom koji boravi u tolikim dušama i promatrao sam kako zahvalno primaju duh Opusa Dei koji olakšava traženje i susret s

Presvetim Trojstvom u svakodnevnom radu. Kao i inače kada poduzimam ta putovanja, oslanjam se na molitvu svih vas. Nastavite tako i pratite me uvijek!

Sljedećeg 23. ožujka imamo novu godišnjicu prijelaza u Nebo našeg predragog don Alvara. Dok se prisjećamo postojanosti kojom nas je uvijek poticao da se obraćamo Majci Božjoj, preporučujem vam da se privatno utječete njegovu zagovoru kako bi milost ove marijanske godine ušla duboko u našu dušu.

Na kraju se mjeseca, 28. ožujka, spominjemo nove godišnjice svećeničkoga zaređenja našega Oca. Molimo ga za Papu i njegove suradnike, za ostale biskupe, za svećenike po čitavom svijetu, za svećeničke i redovničke pozive, za svetost čitavog Božjeg naroda koju je Isus Krist zadobio cijenom svoje krvi.

[13]

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

Vaš Otac

+Javier

Rim, 1. ožujka 2010.

[1] Benedikt XVI., Poruka za Korizmu 2010., 30.10.2009.

[2] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 77.

[3] Sveti Augustin, *De civitate Dei* 19, 21.

[4] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 172.

[5] *Mk* 7, 15.

[6] Benedikt XVI. Poruka za Korizmu 2010., 30.10.2009.

[7] Sveti Augustin, *Sermo* 169, 13 (PL 38, 923).

[8] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 59.

[9] *Rim* 3, 22-25.

[10] Benedikt XVI. Poruka za Korizmu 2010., 30.10.2009.

[11] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 64.

[12] Sveti Josemaría, bilješke s jednog obiteljskog skupa, 11.7.1974.

[13] usp. 1 *Kor* 6, 20; 7, 23.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-ozujak-2010/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-ozujak-2010/) (9.08.2025.)